

Postanowienie z dnia 8 lutego 2001 r.

II UZ 7/01

Sąd drugiej instancji nie jest uprawniony do merytorycznej oceny zasadności podniesionych w kasacji zarzutów.

Przewodniczący SSN Walerian Sanetra, Sędziowie SN: Józef Iwulski, Jerzy Kuźniar (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 17 stycznia 2001 r. na posiedzeniu niejawnym sprawy z wniosku Kazimierza C. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych-Oddziałowi w R. o rentę z tytułu niezdolności do pracy, na skutek zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 11 października 2000 r. [...]

p o s t a n o w i ł:

u c h y l i ć zaskarżone postanowienie.

U z a s a d n i e n i e

Wyrokiem z dnia 22 marca 2000 r. [...] Sąd Apelacyjny w Katowicach oddalił apelację wnioskodawcy Kazimierza C. od wyroku Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Katowicach, Ośrodek Zamiejskowy w Rybniku z dnia 30 sierpnia 1999 r. [...] w sprawie z jego wniosku przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych-Oddziałowi w R. o rentę z tytułu niezdolności do pracy spowodowanej chorobą zawodową.

Powyższy wyrok zaskarżył kasacją wnioskodawca i zarzucając naruszenie przepisów postępowania- art. 285, 286 i 290 KPC „ poprzez nieprzeprowadzenie weryfikacji pisemnych opinii w drodze ustnego wyjaśnienia różnic w obu tych opiniach (...)”, wniósł „o uchylenie obu wyroków w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Katowicach”. W uzasadnieniu skarżący podał,

że brak weryfikacji opinii stanowi oczywiste naruszenie prawa, dlatego nie należy stosować ograniczenia przewidzianego w art. 393 § 1 KPC.

Postanowieniem z dnia 11 października 2000 r. Sąd Apelacyjny odrzucił kasację, wskazując, że skoro podniesiono w niej zarzut błędnej oceny materiału dowodowego, gdy tymczasem Sąd Apelacyjny nie dokonywał oceny wiarygodności i mocy dowodów na podstawie art. 233 § 1 KPC, zarzut naruszenia tego przepisu „nie może stanowić w niniejszej sprawie uzasadnionej podstawy kasacyjnej (...), kasacja jest zatem niedopuszczalna i podlega odrzuceniu.”

Jako podstawę prawną rozstrzygnięcia Sąd powołał art. 393⁵ KPC.

Rozpoznając zażalenie wnioskodawcy na to postanowienie Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest uzasadnione. Pomijając, że podstawą kasacji w rozpoznawanej sprawie nie było naruszenie art. 233 § 1 KPC, ale innych przepisów postępowania, stanowisko Sądu Apelacyjnego jest błędne. W myśl art. 393³ KPC kasacja powinna czynić zadość wymaganiom przepisanych dla pisma procesowego oraz zawierać przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie oraz wniosek o uchylenie lub zmianę wyroku w całości lub w części. W ustalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego stwierdzono, że brak przytoczenia w kasacji naruszonych, w jej ocenie, przepisów prawa materialnego i (lub) procesowego oraz wskazania w przypadku oparcia kasacji na podstawie wymienionej w art. 393¹ pkt 2 KPC, że uchybienie tym przepisom mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, czyni kasację niedopuszczalną „z innych przyczyn”. W niniejszej sprawie kasacja oparta została na zarzucie naruszenia wskazanych przepisów postępowania, zawiera również uzasadnienie, brak więc podstaw do oceniania jej jako niedopuszczalnej. Sąd Apelacyjny nie jest uprawniony do merytorycznej oceny zasadności podniesionych w kasacji zarzutów, a stwierdzenie zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia, że brak uzasadnionej podstawy kasacji czyni ją niedopuszczalną, jest nietrafne.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 386 § 1 w związku z art. 393¹⁹ KPC.

=====